

убо сега така укрѣпентъ, отиде пакъ на онзи брѣгъ Любичъ, удари тамъ на Турцы-тъ и подобно на предна-та побѣда разби ги и разпили ги като пилякъ пилета-та отъ тамъ. При това като привзѣ обкопъ-тъ, незадоволи ся само съ него, и както си е отпреди направенъ былъ, нъ направи още и други на рѣкѣ-тъ Колубарѣ; и почна да дразни непріятель-тъ така, что-то тоя ся принуди най-после да ся впусне въ нападение и то въ такова нападение, кое-то и за двѣ-тъ страны рѣшително стана, освенъ дето че стана на единъ ненадѣвенъ способъ.

Сърби-тъ тукъ съ това ся непохвалявать истина, че сѣ надбили непріятель-тъ, нъ доволно че ся отлично бранихъ. Единъ старъ байрактаръ Кара-Георгиевъ по имя Райчъ, на когото бѣше единъ отъ Милошевы-тъ обкопы повѣренъ да го брани, нерачи да ся помѣсти отъ мѣсто-то си кога-то го оставихъ всички-тъ негови другари и ся оттѣглихъ назадъ, и така рече на оныя кои-то бѣгахъ: „братія азъ неоставямъ никакъ тѣя топове; танезнаете ли колко рѣвновахмы за тѣхъ, и колко ще въздишамы догдѣ-то дойдемы пакъ до тѣхъ. Азъ щѣ умрѣ покрай тѣхъ; вѣрвайте ми че неще ги взѣме никой, догдѣ-то тупа въ менѣ душа!“ Юнакъ-тъ е одържалъ речъ-тъ си. Като навалихъ Турцы-тъ въ обкопъ-тъ на кого-то бранители-тъ ся разбѣгахъ, всѣднѣ той топъ-тъ, потѣгна съ пищоли-тъ си, уби два непріятеля, и следъ това загина и той самъ, обаче какъ, — славно! И така най-после падна тойзи обкопъ на непріятель-тъ въ рѣцѣ-тъ, а другій-тъ оставихъ Сърби-тъ сами, и тѣй като ся върнахъ пакъ на